

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

3 februari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Didier Ramoudt tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de vergunningen voor campings

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de taalopleiding met het oog op de tewerkstelling van Brusselse Franstaligen in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de oprichting van bezoekerscentra in Vlaamse kunststeden

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de tewerkstelling in de textielsector

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over vakantiecheques

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het invoeren van vakantiecheques

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het invoeren van cheques Werkgelegenheidsactie

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 3 februari 2000

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.07 uur.*

Interpellatie van de heer Didier Ramoudt tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de vergunningen voor campings

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Ramoudt tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de vergunningen voor campings.

De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, madame Blanche is onder ons. Tot voor kort glimlachte ik meewarig als mensen beweerden in paranormale verschijnselen te geloven. Horoscopen, glazen bollen en telepathie waren niet aan mij besteed. Nu ben ik echter aan het twijfelen. Ik constateer dat we in vreemde tijden leven. In deze tijden is het mogelijk antwoorden te krijgen op vragen die nog niet waren gesteld. De mogelijkheden hiervan zijn oneindig, ook voor deze vergadering.

Geachte collega's, misschien is het beter alle interpellaties en parlementaire vragen te laten voor wat ze zijn. De vragen die ik wilde stellen, werden al grotendeels door de minister beantwoord in Het Nieuwsblad van 18 januari en De Morgen van 19 januari 2000. Aangezien ik mijn verzoek tot interpellatie eind december had ingediend, dacht ik aanvankelijk dat de minister mij het gras van voor de voeten wilde wegmaaien door de antwoorden aan de pers door te spelen en zo mijn interpellatie uit te hollen. Uiteindelijk kreeg ik het evenwel niet over mijn hart om de minister van zoveel boosheid te verdenken.

Toch wens ik de minister nog enkele vragen te stellen. Van de ongeveer 456 campings in Vlaanderen moeten tegen 1 april 2000 alle campings die volledig in overtreding zijn met de wet op de ruimtelijke ordening wegvallen. 104 campings zijn gedeeltelijk in orde. Dat wil zeggen dat deze uitbatingen zich in regel moeten stellen met de vigerende bepalingen. Dit komt meestal neer op een verkleining van de campingoppervlakte.

Veel campinguitbaters zijn daarenboven zeer nonchalant om een vergunning aan te vragen. Niettegenstaande de uiterste datum op 1 januari verstrekt, hadden op 18 januari op een totaal van 456 slechts 146 uitbaters daadwerkelijk een aanvraag ingediend. Volgens de minister is dit te wijten aan de winterslaap van de betrokken personen : de campinguitbater als marmot. De kranten meldden dat de minister bereid zou zijn om alsnog uitstel te verlenen tot 1 april. Voor de 80 campings die in principe in orde zijn, zal dit geen probleem zijn. Diegene die niet voldoen aan de wetgeving, zullen daarentegen de harde hand van de minister voelen. Hij is van plan het bestraffingsgedeelte van het campingdecreet aan te passen zodat het mogelijk wordt de hardleerse uitbaters te treffen waar het volgens hem het meeste pijn doet, namelijk in de portemonnee.

De minister ziet daarentegen niets in de aanpak van minister Stevaert. In De Morgen zegt hij immers dat hij 'niet zal kiezen voor de aanpak van Steve Stevaert, die bulldozers liet aanrukken om illegale woningen af te breken. Mijn diensten zullen processen-verbaal opmaken zodat het parket alle middelen krijgt om te vervolgen. Maar uiteraard gaan we met het ministerie van Justitie de parketten wel goed brieven'. Gelukkig maar.

Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik vermoed dat dit in een notendop is wat de minister me wil antwoorden. Telepathie werkt in beide richtin-

Ramoudt

gen. De minister zal het me dan ook niet kwalijk nemen dat ik omwille van zijn visionaire capaciteiten de vragen enigszins heb aangepast. Ik wens het debat boeiend te houden.

De problemen inzake de campings komen hier met de regelmaat van de klok aan bod. Dit betekent dat de campingsector in grote problemen verkeert. Op een bepaald moment zal men dan ook beslissingen moeten treffen, die zowel voor de campinguitbater als de campinggebruiker – die de meest sociale vorm van vakantie beoefent – verstrekken-de gevolgen zullen hebben.

Mijnheer de minister, wat kan de reden zijn voor het feit dat zo weinig campinguitbaters op tijd in orde zijn ? Werden ze nadrukkelijk genoeg verwittigd dat de tijd drong om het dossier af te werken ? Is de overheid niet te laks opgetreden ? Heeft ze de mensen niet in de waan gelaten dat alles uiteindelijk toch niet zo een vaart zou lopen ?

In de FET van 18 december 1999 stond dat de gemeenten volgens de minister de bestemming van de gronden van de campings al dan niet door de opmaak van bijzondere plannen van aanleg kunnen aanpassen. Mijnheer de minister, wat bedoelt u hiermee ? Komt dit neer op regularisaties ? In De Morgen van 19 januari 2000 zegt u dat er geen regularisaties zullen worden doorgevoerd. Is door deze tegenstrijdigheid de minister niet samen met Toerisme Vlaanderen verantwoordelijk voor de onduidelijke situatie waarin de sector zich bevindt ? Is dat niet de reden van de laattijdige reactie van veel campinguitbaters ?

Mijnheer de minister, u hebt duidelijk gezegd dat u niet gesteld bent op de harde aanpak met bulldozers. Hoe zult u echter optreden als het gerecht zijn werk heeft gedaan en er desondanks nog altijd uitbaters zijn die zich niet in orde willen stellen ? Dit is één van de cruciale vragen.

Wat zal er gebeuren met de voormalige sites als de plaats is ontruimd ? Wat zult u doen om te vermijden dat de gronden afzichtelijke kale vlaktes worden en zo het toeristisch imago van verscheidene badplaatsen meer kwaad dan goed zullen doen ? Die gronden zijn altijd van iemand. Is de wetgever van plan om eigenaars van – opgeruimde – campings te verplichten de gronden op één of andere manier te onderhouden ?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het Vlaams Parlement is niet de enige die wacht op informatie. De betrokken sector en de gemeenten willen weten waaraan ze zich moeten houden. Ik heb geen enkele kritiek op het feit dat men vragen beantwoordt vooraleer men ze agendeert in het parlement.

Mijnheer de minister, we kunnen niet anders dan uw beredeneerd handelen ondersteunen. De uiterste datum die men eerst had opgegeven, was niet haalbaar. Toch wensen we dat de zaak zo snel mogelijk wordt afgehandeld. Als er al een sector is die moet worden aangepakt omdat er rotte appels in de mand zitten, dan is het wel de campingsector.

Het schaamrood stijgt ons naar de wangen als we Nederlanders, die helemaal geen sociale kampeers zijn maar kampeers uit overtuiging, moeten afleiden naar campings die niet meer beantwoorden aan de normen omdat ze of verkeerd ingeplant zijn, of de laatste jaren bij gebrek aan toelating geen investeringen meer konden doen.

Het kampeerdossier hypothekeert al jaren het toeristische debat. Men kan geen debat voeren zonder de campingsector erbij te betrekken. De sector is trouwens zeer goed georganiseerd. Dit is ook een heel emotionele zaak. Denken we maar aan Camping Cosmos in de film van Jan Bucquoy, over de noodzaak aan een sociale beleving van het kampeertoerisme. U weet dan vanzelf in welke richting het debat evolueert. We betreuren dit en vragen een snelle oplossing.

De kustgemeenten kennen de grootste problemen inzake regularisaties. De ernst van een onmiddellijke aanpak is tot hen doorgedrongen. De instrumenten zijn voorhanden. Men is bezig met de structuurplannen. Er worden inventarissen opgevraagd. Het gaat om een beoordeling van de campings en hun ontwikkeling in het kader van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan en de door de gemeenten voorgestelde regularisaties. Vaak is het niet-vergund zijn van de camping slechts een bijkomstigheid. Soms is bijvoorbeeld enkel een zeer klein deel van de camping zonevreemd. Volgens mij is het probleem oplosbaar.

Ik benadruk dat voor een goede behandeling van het dossier de steun ter plaatse is vereist. De gemeentebesturen staan telkens onder zeer grote druk. Men weet welke campings er moeten verdwijnen. Het is belangrijk dat wordt aangesloten bij de nota's. Dit zal een aantal passionele acties op het veld voorkomen. Vroeg of laat zal er immers een bulldozer moeten opduiken. Mijnheer de mi-

Loones

nister, ik weet niet of u de cowboys ter plaatse kent. Ze zullen een vonnis niet vrijwillig uitvoeren. U moet beseffen dat het nodig zal zijn manu militari op te treden. De bulldozer zal voor veel sensatie zorgen. Dit kan slechts als het lokale draagvlak voorhanden is.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Het verbaast me dat er nog geen campings werden gesloten. Er werd op 1 januari een ultimatum bepaald. Ik heb alle begrip voor kampeerders, maar vind de situatie onhoudbaar. De emoties laaien steeds hoger op. Iedereen wordt hierbij betrokken. Campings die volledig fout gezoneerd zijn, moeten worden gesloten. Dat mag niet lang meer duren. Voor deels foutief gezoneerde campings in natuurzones moeten compensaties worden gezocht voor de natuur. Voor woonuitbreidingsgebieden moet er ook een oplossing worden gezocht. Het kan immers niet dat nieuwe open ruimtes worden aangesneden voor woonuitbreiding.

Het sociaal aspect is vrij belangrijk, en er moet dringend werk worden gemaakt van begeleiding. De mensen moeten niet enkel schriftelijk worden verwittigd, maar moeten ook bezocht worden door maatschappelijke werkers die hun tonen waar ze naartoe kunnen. Het kan wel niet dat de bewoners niet weggaan omdat ze dat niet willen. Er zal dus inderdaad met harde hand moeten worden opgetreden. Voor het beheer van de terreinen zal men vrij snel partners vinden, zoals de Natuurreservaten en milieubewegingen.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : De heer Ramoudt had het over madame Blanche. Ik wil dit veralgemenen voor alle politici. Op alle niveaus denken politici dat ze eerst naar de pers moeten stappen en dan pas naar hun raad of parlement. Ik doe dan ook een oproep om dit zoveel mogelijk te vermijden, hoe waardevol de pers ook is. De mensen zullen dan veel meer respect voor ons opbrengen. We zullen dan niet meer horen spreken over de herwaardering van het parlement. Het is onze plicht ons te gedragen zoals het hoort. Ik richt me niet enkel tot de heer Landuyt of Ramoudt, maar tot alle politici, ook tot de ministers van deze en andere assemblees.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Er werd reeds zeer vaak gedebatteerd over de campings. Ik vind de uitspraak om de spons te vegen over een aantal dossiers zeer ongelukkig, zelfs ongepast. Daarnaast worden in de campingsector zo veel begrippen gehanteerd dat slechts weinigen ze uit elkaar kunnen houden. Er wordt in het kader van de wetgeving van 1993 gesproken over kampeerreinen, kampeerverblijfparken, toeristische kampeerplaatsen, kampeerweiden en weekendverblijfparken.

Vandaag verdedigt men zich door te stellen dat het decreet te snel tot stand is gekomen en te weinig is gekend. Het decreet geldt sinds 1993. Ik woon in Bredene, met 33 campings of 6500 kampeerplaatsen een campinggemeente bij uitstek. Alle campings zijn er in orde. In Blankenberge heeft men meer dan tien jaar geleden de bulldozer losgelaten op de campings. Ook daar is alles in orde. Vandaag stelt men vast dat de campingfederatie zich opwerpt als de verdediger van degenen die in het verleden nooit iets hebben gedaan. Dit is een verwijt aan de campingfederatie. Omwille van gelijkberectiging moet het campingdecreet snel worden uitgevoerd.

Voor mij is het onaanvaardbaar dat er campings gelegen zijn in natuurzones. Het verheugt me dat de stad Oostende beslist heeft om processen-verbaal op te maken van drie campings die in een natuurzone liggen. De gemeenten die problemen hebben met permanente bewoning, zijn precies ook die waar in het verleden niets is gebeurd inzake de sanering van campings. Van de tien kustgemeenten hebben er vooral twee te maken met permanente campingbewoning, waaronder Middelkerke. De sector weet zelf goed wat er verkeerd is. Ik vraag de campingfederatie dan ook om paal en perk te stellen aan die toestanden.

Hoe ziet u de werking van de aangestelde ambtenaren die belast zijn met het opsporen van overtredingen en die processen-verbaal moeten opstellen ? In het Belgisch Staatsblad van 20 januari 2000 lees ik dat elf ambtenaren zijn aangesteld van niveau A2 tot B1 om deze dossiers op te stellen. Wat zal er gebeuren ? Waar zal men beginnen ? Wie zal dat doen ? Zullen personen uit Blankenberge controles uitoefenen in Middelkerke, of zijn het mensen uit de Kempen ?

Er werd een interdisciplinaire technische werkgroep opgericht, die in januari heeft vergaderd. Wat is daar beslist ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Het dossier van het campingdecreet is niet het meest aangename dat op mijn tafel ligt. Het vervelende is dat dit een oud dossier is : het gaat om een decreet van 1993. Ik stel vast dat er geen politieke wil bestaat om het decreet te wijzigen. Ik ga ervan uit dat iedereen hier de stelling huldigt dat we over volwaardige campings in Vlaanderen moeten beschikken. Met camping wordt dan wel bedoeld : een plaats waar mensen met vakantie kunnen gaan voor een tijdelijke periode. Het zijn dus geen plaatsen waar men buiten de regels van ruimtelijke ordening permanent kan wonen.

Ik stel vast dat tussen maart 1993 en juli 1999 een relatief langzame werkwijze is gevolgd. Ik heb ook vastgesteld dat de problematiek in de streek leeft. Men kan dus niet beweren dat men niet wist dat er een reglementering bestond. Bij elk bezoek aan een kustgemeente komt deze discussie ter sprake. Men is zelfs zo ver gegaan om mij te ontvangen in een volle zaal met permanente campingbewoners. Men heeft mij de kans gegeven om in contact te treden met die mensen. Ik heb vastgesteld dat het sociale probleem grotendeels is opgelost, maar er waren bijvoorbeeld ook mensen met een pensioen van het leger die zich na 1993 definitief op bepaalde campings hebben gevestigd. Ik stel zelfs vast dat er de laatste maanden nog permanente bewoning is bijgekomen.

Ik wil geen uitstel. Ik wil door de zure appel bijten. Dit is geen sympathiek dossier en ik word in de pers verleid tot uitspraken die ik nooit heb gedaan. Ik wil zeker geen bulldozers gebruiken, al is dat een mooi beeld om mensen tegen elkaar op te zetten. We hebben ervoor gezorgd dat Toerisme Vlaanderen werd versterkt met personeelsleden die zich met campingdossiers zullen bezighouden. Ik wou daar een prioriteit van maken. Op die manier willen we mensen aanmanen om hun vergunningen op een juiste manier aan te vragen. Men kan me niet verwijten dat ik niet alles heb gedaan om de uitbater die te goeder trouw is, te begeleiden naar een correcte situatie.

Het is vandaag – bij manier van spreken – immers veiliger om wild te kamperen dan te kamperen op campings zonder vergunning. Men beseft niet dat vanaf 1 januari sommige personen campings op een onrechtmatige wijze uitbaten en dus niet verzekerd zijn. Ik probeer de campinguitbaters uit te leggen dat ze voor de activiteiten op hun terreinen zelfs geen verzekering kunnen afsluiten. Het risico dat mensen lopen als ze naar een camping zonder vergunning gaan, is zeer groot, maar ik heb noch de bevoegdheden, noch de mogelijkheden om de

mensen met een bulldozer of iets anders tegen te houden. Mijn bevoegdheid bestaat erin vergunningen te geven aan uitbaters die in orde zijn, en PV's te laten opstellen tegen uitbaters die geen vergunning hebben.

Omdat de periode ingaat op 1 april heb ik voor de eerste drie maanden de prioriteit gelegd op de begeleiding van diegenen die te goeder trouw zijn, zodat ze een vergunning krijgen. De woorden van de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen kunnen alleen maar in dat licht worden geïnterpreteerd. Ik vind wel dat die uitspraken nogal ongelukkig waren. Men kan de overheid nooit verwijten dat ze niet tot op het laatst, en zelfs nog na de ultieme datum, al het mogelijke heeft gedaan om de uitbaters te helpen een vergunning te bekommen.

Ik zal enkele cijfers voor Vlaanderen geven. Ik heb het niet enkel over de kust, maar bijvoorbeeld ook over de Kempen, waar een echt sociaal probleem bestaat. Dat laatste is aan de kust niet het geval. Er zijn mensen die een sociale woning bewoonden, maar het tenslotte toch leuker vonden om naar de camping terug te keren. Als er aan de kust al een sociaal probleem bestaat, dan gaat het om mensen die na hun seizoenarbeid aan de kust blijven. Sommige gemeenten, en de ene al meer dan de andere, worden daarmee geconfronteerd. Dat is een echt sociaal probleem. Het sociale probleem is in de Kempen van een andere orde. Als Vlaamse regering proberen we om in dat verband onze verantwoordelijkheid te nemen.

De naakte cijfers zien er op 28 januari 2000 zo uit : er zijn 456 terreinen, waarvan er 269 vergunbaar zijn. Als die 269 een vergunning aanvragen, zouden er geen problemen op het vlak van ruimtelijke ordening of bewoning zijn om daar positief op in te gaan. Tot die groep van 269 campings behoren uitbatingen met permanente bewoning, maar in die gevallen gaat het altijd om gemeenten waarop een begeleidingsplan van toepassing is. Die 269 zouden eigenlijk een vergunning moeten hebben gekregen. In werkelijkheid hebben er slechts 42 van de 269 campings een vergunning gekregen. Tot die groep van 269 campings behoren ook 97 campings waarover we zeker zijn dat het nog slechts een kwestie van tijd is vooraleer ze een vergunning zullen krijgen. Verder zijn er 9 die definitief geweigerd zijn.

De heer Didier Ramoudt : Wat betekent 'vergunningbaar' ?

Minister Renaat Landuyt : Dat zijn campings die in orde zijn met de regels inzake ruimtelijke ordening en vaste bewoning.

Vergeet die 9 weigeringen : men kan altijd een nieuwe aanvraag indienen. We zijn erg soepel, als men maar in orde geraakt, maar tot vandaag zijn er maar 42 echt in orde. Volgens onze vooruitzichten zullen er nog 97 andere in orde geraken. Er zijn 16 campings waarvan de aanvraag onontvankelijk is verklaard. Ze zijn met de documenten niet in orde.

We leren uit deze cijfers dat veel campings op hun dooie gemak een vergunning zouden kunnen aanvragen, die zonder problemen zouden kunnen krijgen, maar daar niet eens de moeite toe doen. Dat zegt iets over het normbesef ! Wat kan ik doen ? Moet ik nog luider roepen ? Dan zal men zeggen dat ik weer de pers wil halen. Ik zoek nochtans naar alle middelen om duidelijk te maken dat het nodig is. Het gaat zo ver dat bepaalde kustgemeenten er zelf niet van wakker liggen. Iedereen is op zoek naar instrumenten om dat dossier te laten liggen, want er is altijd een commerciële druk voelbaar. We staan voor een boeiende vakantieperiode, maar bulldozers zullen er niet aan te pas komen.

Ik hoop de mensen te kunnen sensibiliseren. Het is immers veiliger wild te kamperen dan naar een camping zonder vergunning te gaan, want als men in dat soort camping problemen krijgt, zal men die zonder verzekering moeten regelen. De ondernemers beseffen niet welke risico's ze nemen. Ik heb laten onderzoeken waarom er in de loop van de voorbije zeven jaren zo weinig is gebeurd. Jarenlang heeft men met alle middelen geprobeerd om de uitbaters ervan te overtuigen de reglementen op de brandveiligheid te respecteren. We komen van ver. Met sommige campinguitbaters gaan we na welke van hun terreinen op het vlak van ruimtelijke ordening in orde zijn. We proberen hen ervan te overtuigen voor die gedeelten van hun camping dan een vergunning aan te vragen. De woorden van de administrateur-generaal kunnen niet anders worden geïnterpreteerd. Ik heb me verzet tegen het opschuiven van de datum. Op 1 april moet dit allemaal in orde zijn.

De prioriteit van het beperkt aantal ambtenaren waarop ik een beroep kan doen, is het op orde brengen van de dossiers. Ik wil geen enkel verwijt krijgen op het ogenblik dat we echt streng zullen optreden. Ik reken erop dat ik steun krijg vanuit het federale strafrechtelijke beleid. Ik hoop dat de parketten de processen-verbaal ernstig zullen nemen. En ik hoop dat de gemeenten, en in de eerste plaats de burgemeesters, beseffen dat ze verant-

woordelijk zijn voor onrechtmatige handelingen op hun grondgebied.

Iedereen moet zijn verantwoordelijkheden opnemen, en ik zal dat zelf ook doen. Als ik spreek over strafverzwaring, dan is het omdat het decreet mij niet de mogelijkheid biedt om echt hard op te treden. Blijkbaar moet men de uitbaters harder kunnen aanpakken om resultaten te boeken. Ik wil echter niet de prioriteit leggen op repressie. Mijn grootste zorg is de totstandkoming van mooie, aantrekkelijke campings. Ik heb dus geen boodschap aan een of andere campingoorlog tijdens de zomermaanden, al hou ik mijn hart vast voor de problemen die we wellicht zullen kennen.

Hoe pakt de Vlaamse regering dit aan ? De bevoegde ministers en administraties maken afspraken om het permanent wonen zo goed mogelijk te begeleiden. Toen ik geconfronteerd werd met deze groep, heb ik aangeboden om samen uit te zoeken wie hen bedrogen heeft. Ik wil de individuele burger helpen tegenover de autoriteit of privé-persoon die hem in de problemen heeft gebracht. Ik kan of wil de regels van Ruimtelijke Ordening niet wijzigen via een campingdecreet.

Over de zonevreemde campings en terreinen heeft de Vlaamse regering een strakke werkafspraken gemaakt op 17 december. We hebben een interdisciplinaire, technische werkgroep opgericht met als duidelijke taak om per provincie tegen 31 maart 2000 een verantwoordingsnota op te stellen over het behoud of de verwijdering van de zonevreemde en gedeeltelijk zonevreemde terreinen voor openlucht recreatieve verblijven. Met deze inventaris kunnen we uitmaken wat nog in orde kan worden gebracht. Dat betekent niet dat we zomaar zullen regulariseren, we kunnen enkel binnen de regels de zaken correct oplossen. Dat moest al in de afgelopen zeven jaar gebeurd zijn. Ik zet iedereen dan ook sterk onder druk, wat voor sommige administraties zwaar weegt. We betrekken iedere gemeente en provincie bij deze operatie. Bijkomende informatie over de voorbije vergaderingen geef ik liever niet, omdat we op de administratieve afhandeling moeten vertrouwen.

Ik wil de mensen die de processen-verbaal zullen opstellen vertrouwen. Ik ga ervan uit dat een ambtenaar van Blankenberge even betrouwbaar moet zijn in Blankenberge als in Wenduine. Ik ga ervan uit dat een ambtenaar betrouwbaar is tot het tegendeel bewezen is. Ik kan als kustbewoner niet vertrekken van een gebrek aan normbesef bij de kustbewoners.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister, u hebt nog niet alle terreinen opgesomd. Zijn de overige 200 terreinen nog vergunbaar ?

Minister Renaat Landuyt : Ik noem hier geen specifieke terreinen. We brengen in kaart welke terreinen zonevreemd zijn en wat we eraan kunnen doen. Welke terreinen kunnen we verkleinen ? Waar kunnen langs administratieve weg, binnen de regels, aanpassingen worden aangebracht ?

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : In de eerste plaats, mijnheer de minister, beschuldig ik u niet van alle zonden van Israël. Er zijn in het verleden heel wat zaken niet of te laat bijgestuurd. Ik heb daar herhaaldelijk over geïnterpelleerd, maar zonder resultaat.

Wat ik vandaag vooral wou vragen, was duidelijkheid. Enerzijds hebben we de campingexploitant die met onduidelijkheid kampt en misschien niet weet of hij goed of fout zit ; anderzijds hebben we de gebruiker die niet weet of hij een campinguiter kan vertrouwen. De onduidelijkheid en de tegenstrijdige verklaringen dienen de zaak niet. Ik vraag u voor eens en altijd een duidelijke situatie te scheppen. Dat bent u aan de sector en de gebruikers verplicht. Die grijze zone kan niet blijven bestaan. Menig campinguiter, te goeder trouw én te kwader trouw, moet te horen krijgen hoe de zaken ervoor staan. Als u dit niet oplost, zal het u uw hele loopbaan blijven achtervolgen.

U deed de gevaarlijke uitspraak, mijnheer de minister, dat het veiliger is om wild te kamperen dan op een camping. Dat zou het wild kamperen kunnen stimuleren. Om mijn collega's te behoeden voor nog meer vragen om uitleg vraag ik u om vrijwillig de resultaten van de interdisciplinaire werkgroep begin april mee te delen.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Voor mij en voor iedereen is de situatie duidelijk. Dat is ook zo voor de campinguiters : ze zijn gewoon laks en te kwader trouw. Onlangs heeft de eigenaar van de befaamde camping Cosmos, die in een natuurgebied ligt en eigenlijk zou moeten sluiten, nog hectaren duinen aangekocht om zijn camping uit te breiden. Men gaat nog altijd uit van de veronderstelling dat het wel weer zal lukken zoals het al jaren altijd lukt.

Waarom zou iemand nu plots de moed hebben om over te gaan tot sluiting ?

Met al uw goede bedoelingen zult u toch de gemeenteraadsverkiezingen moeten afwachten. In sommige gemeenten loopt het aantal permanente bewoners op tot 600, en ook dat zijn kiezers. Daarom zijn heel wat burgemeesters helemaal niet geneigd om iets te ondernemen.

Onze fractie zal dit alles in ieder geval met argusogen volgen en hoopt, over alle politieke grenzen heen, dat paal en perk wordt gesteld aan die kanker die onze kust steeds verder aantast.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Ik zie morgen al de titel in de krant : 'Minister roept op tot wildkamperen'. Gelukkig hebben we deze uitspraak van u zelf al wat gerelativeerd.

Wat die verzekering betreft, mag ik het woord van een minister natuurlijk niet in twijfel trekken. Toch kan ik dit niet geloven. Men vindt nog wel degelijk een privé-verzekering, maar uiteraard mag een ongeval nooit in oorzakelijk verband staan met de reden waarom een vergunning niet wordt afgeleverd. Is dit niet aanwezig, dan zou het mijns inziens zeer gevaarlijk zijn.

Wij verdedigen alle toeristische belangen, ook die van de campingsector. Stellen dat iedere camping die niet in orde is, niet verzekerd is, gaat voor mij te ver.

Minister Renaat Landuyt : Men kan geen onrechtmatige handelingen verzekeren. Het onrechtmatig uitbaten van een camping is een onrechtmatige handeling. De dag dat aan de verzekeringsmaatschappij gevraagd wordt iets uit te betalen, zal de verzekeringsmaatschappij dit als argument gebruiken om de uitbetaling te weigeren.

Ik geef toe dat ik deze verwittiging als uitspraak beter vind dan mijn uitspraak met betrekking tot het wildkamperen. In dat zware risico ligt de kern van mijn boodschap.

De heer Jan Loones : Toch houd ik voet bij stuk. Ik begrijp wel dat u een sterk signaal wilt uitzenden, maar men kan bijvoorbeeld wel een brandverzekering afsluiten voor een illegaal gebouwd huis of een autoverzekering voor een gestolen wagen. Dit zal wel stof voor juristen worden, maar ik zou niet graag hebben dat men dit nu reeds aanvaardt als definitief juist.

Loones

U zegt dat 269 campings vergunbaar zijn. Houdt u er wel rekening mee dat er een aantal zeer nalatige uitbaters zijn die zelfs de moeite niet doen een vergunningsaanvraag in te dienen? En mag ik erop aandringen dat die 269 campings tegen 1 april allemaal vergund zullen zijn? De gemeenten kunnen daar actief aan meewerken. Als elke gemeente meedeelt welke campings op haar grondgebied vergunbaar zijn, dan is het toch maar een kleine moeite om die gegevens samen te brengen met het oog op een snelle vergunning in het kader van een duidelijk beleid.

Voor de 187 andere campings herhaal ik nogmaals dat de slechte campings er de oorzaak van zijn dat ook de goede campings kapot zullen gaan. Ook daaraan moet dringend iets worden gedaan. Gelukkig zit dit dossier nu in de volle openbaarheid en in een veel duidelijkere context, een verdienste die we op uw naam mogen schrijven. Die 187 campings zijn niet noodzakelijk allemaal campings die niet zullen worden vergund. Zij die bijvoorbeeld slechts voor een klein stukje in verboden zone liggen, moeten toch op regularisatie kunnen rekenen. Daartoe moet eerst werk worden gemaakt van de uitzuivering van alle slechte, zodat de schemerzone ophoudt te bestaan.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Er is hier reeds terecht aangedrongen op een actievere medewerking van de gemeenten die misschien zullen wakker schieten door de dreiging van het wildkamperen. Dit zal geen gemakkelijke opdracht zijn voor de mensen die de PV's moeten opstellen. Zij zullen worden geconfronteerd met oplaaierende emoties omwille van de schrik voor het al dan niet behouden van hun grenzen. Moeten zij niet een soort bescherming kunnen genieten?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : In antwoord op de vraag van de heer Ramoudt doe ik het voorstel om dit samen uitgebreid te bekijken, vermits ik een maatschappelijk draagvlak nodig heb om systematisch te kunnen werken. Ik wil niet dat er misverstanden zijn en wil duidelijkheid voor het publiek.

De door de heer Maes beschreven nonchalance zit me bijzonder hoog. De manier waarop sommige dossiers nog door gemeentebesturen worden behandeld en de ingesteldheid van sommige mensen

die erop gokken dat de overheid het wel in hun plaats zal regelen, grenzen haast aan het onvoorstelbare. Dat onze normen geen goede normen zijn, is de slechtste boodschap die we zouden kunnen uitdragen.

Ik wens dan ook duidelijk te stellen dat ik niets aan de termijnen verander : zeven jaar is lang genoeg geweest. Ik zal er ook alles aan doen om iedereen die te goeder trouw is en de toeristische industrie – mijn hoofdbezorgdheid – te vrijwaren.

Toerisme Vlaanderen dient daarom als VOI prioritair mee te werken om de vergunningen in orde te krijgen. Dit alles past in onze intentie om de cirkel rond degenen die echt te kwader trouw en verkeerd zijn, systematisch kleiner te maken. Het probleem van de permanente bewoning is ondertussen gedeblokkeerd in die zin dat de gemeenten begeleidingsplannen hebben opgesteld die door ons werden goedgekeurd. Ze beschikken daarbij over een marge van vijf jaar. Het is wel onrustwekkend dat de getallen soms durven stijgen.

Ik heb ook vastgesteld dat we het sociale probleem zeer goed moeten detecteren. We mogen dus niet op verwarring spelen.

De permanente bewoners mogen ook niet het slachtoffer zijn van situaties waarvan zij geen kennis hebben. Als ze misleid zijn door overheden of door privé-personen, dan moeten we daar oog voor hebben. Die mensen mogen daardoor geen schade lijden en we moeten dienaangaande de verantwoordelijken op hun verantwoordelijkheid wijzen.

Wat de gedeeltelijke of gehele zonevreemdheid van het terrein betreft, gaan we binnen de spelregels en procedures van ruimtelijke ordening na hoe we een en ander aan de realiteit kunnen aanpassen.

Ondertussen verleen ik vergunningen aan de campings die de regels correct hebben gevolgd en aan de gestelde voorwaarden voldoen. Ik laat daarbij ook vaststellen wie zonder vergunning uitbaat. Het is dan de taak van de juridische overheid om die niet-vergunde uitbatingen aan te pakken en de bevoegdheid ruimtelijke ordening wordt dan ingeroepen voor de zonevreemde terreinen of illegale gebouwen.

Mijn probleem is een probleem van communicatie omdat alle problemen met elkaar worden verward : het sociale probleem van mensen die geen goede woning vinden wat dus een huisvestingsprobleem is, het probleem inzake ruimtelijke

Landuyt

ordening voor de riante villa of het kleine chalet op een camping, enzovoort. Ik zal in ieder geval het mijne doen en raad iedereen aan het zijne te doen.

Aan het publiek zeg ik in ieder geval duidelijk dat er naar mijn bescheiden oordeel gevaarlijke situaties zijn, en dat iedereen er alle belang bij heeft mee te werken door enkel op een camping te gaan waar de regels worden gerespecteerd. Ik zeg dit voor ieders veiligheid en om iedereen een goede vakantie te geven.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister, kunt u het publiek niet op een of andere manier een indicatie geven door bijvoorbeeld het opdelen van de campings in groene campings die volledig in orde zijn, oranje campings die op weg zijn om in orde te geraken, en rode campings die niet in orde zijn ?

Minister Renaat Landuyt : Ik engageer me ertoe om in april, als we beschikken over de gegevens, met concrete cijfers aan te geven wat de stand van zaken is en welke weg we samen verder moeten volgen. Ik wens achter mijn rug geen andere boodschappen van wie dan ook, waardoor het publiek weer in verwarring raakt.

De heer Didier Ramoudt : Gezien dit engagement zullen we geen motie indienen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de taalopleiding met het oog op de tewerkstelling van Brusselse Franstaligen in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de taalopleiding met het oog op de tewerkstelling van Brusselse Franstaligen in Vlaanderen.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de maand december hebben we al de gelegenheid gehad om dit onderwerp uit te diepen. Er heeft zich echter een belangrijk nieuw feit voorgedaan. De subregionale tewerkstellingscomités van Vlaams-Brabant en Brussel hebben zich verenigd en zijn, naar aanleiding van de uitvoering van het idee van de heer De Witte, tot het besluit gekomen dat er zich een drietal kernproblemen voordoen. Het eerste probleem – het mobiliteitsprobleem – doet hier weinig ter zake. Ik laat dat verder buiten beschouwing. Het tweede probleem is de kennis van het Nederlands van de werkzoekenden in Brussel en het openstellen van databanken van de VDAB en de BGDA.

U hebt me gevraagd u nauwgezet te blijven onderwerpen over deze aangelegenheid. Wat is de stand van zaken van deze bijeenkomst van de STC's, uw beleid en het overleg met de BGDA ? Hebt u al een overleg aangevraagd met de Brusselse regering ? Is er reeds een begin gemaakt met de uitvoering van de voorstellen van de beide STC's ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mevrouw Grouwels heeft onlangs dezelfde vraag gesteld. Ik heb toen gezegd welke onderhandelingen er aan de gang waren. Naar aanleiding van die oproep stemmen we op dit moment de violen gelijk. De heer Tomas en ik zoeken naar een mogelijkheid om onze diensten maximaal te doen samenwerken. We zoeken naar de goede formule om de taalmodule en de technische module met elkaar te vermengen, zodat men vlot Nederlands – of Frans – en techniek kan leren. Ik hoop dit zo spoedig mogelijk te kunnen formaliseren in een samenwerking tussen de openbare instellingen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de oprichting van bezoekerscentra in Vlaamse kunststeden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Goethem tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de oprichting van bezoekerscentra in Vlaamse kunststeden.

Voorzitter

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, volgens een krantenartikel hebt u het idee gelanceerd om in de voornaamste Vlaamse kunststeden bezoekerscentra in te richten. Mogelijk hebt u dit idee opgevat tijdens uw bezoek aan New York, waar men inderdaad een uit de kluiten gewassen centrum heeft. Maar daar bestaan dan ook geen andere initiatieven. In Vlaanderen ligt dit enigszins anders. Hier hebben de meeste grote steden een infokantoor, waar de toerist informatie kan krijgen over musea, openingsuren, toegangsprijzen, enzovoort. De kuststeden gaan zelfs nog een stapje verder : men kan er ook terecht voor boekingen in een hotel.

Zullen de bezoekerscentra die u voorstelt, in concurrentie treden met de gevestigde informatiekantoren ? Het aanbod loopt immers parallel met dat van de kantoren of VVV's in de meeste steden. Ik zie daar het nut niet van in, tenzij men ervan uitgaat dat de bestaande informatiekantoren niet goed werken. In dat geval zou ik veeleer pleiten voor bijstand aan die kantoren en eventueel voor een subsidie, zodat zij hun werking kunnen uitbreiden en verbeteren.

Onder wiens bevoegdheid zullen deze bezoekerscentra vallen ? Zal daarvoor nog een dienst worden opgericht, of zullen ze onder Toerisme Vlaanderen vallen ? Hoe ziet u de praktische werking ? Welke activiteiten zullen ze ontplooien ? Zullen dat grosso modo dezelfde zijn als die van de bestaande toeristische kantoren ? Zult u er een commerciële uitbating aan koppelen, naar het voorbeeld van het bezoekerscentrum van Waterloo ? Dat is echter een privé-initiatief en heeft weinig te maken met het verstrekken van informatie aan toeristen. Uw bedoelingen kunnen toch niet puur commercieel zijn ?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben drie soorten toeristische kantoren. Er zijn kleine gemeentelijke kantoren, die volledig onafhankelijk werken. Zo heeft de gemeente Koksijde er zes. Daarnaast zijn er kantoren met een officiële erkenning van Toerisme Vlaanderen, die zich verbinden tot een aantal taken. Ze verstrekken ook andere informatie dan louter gemeentelijke. Ten slotte zijn er de eigenlijke bezoekerscentra, waarvan zelfs het totstandkomen wordt gesubsidieerd door Toerisme Vlaande-

ren. Ook de infrastructuur wordt ondersteund, al is die regeling tijdelijk opgeschort.

Dit alles levert inderdaad een warrige organisatie op. De toerist weet niet precies waar hij terecht kan voor welke inlichtingen. Het zou goed zijn dat wat meer te ordenen. In het buitenland bestaat nergens zo een situatie. Bijna overal wordt het verstrekken van toeristische informatie georganiseerd door een hoger niveau. In Nederland is het VVV-statuut bovengemeentelijk. In Engeland werkt men bijna uitsluitend met de zogenaamde visitors centra. De plaatselijke informatie wordt dan verdeeld in gemeentehuizen of musea.

Het is ook heel duur om al die verschillende kantoren te bemannen. Het personeel is vaak ook niet deskundig genoeg, omdat er wordt gewerkt met deeltijdsen, zomerpersoneel, enzovoort. Het zou inderdaad goed zijn om, zoals u in Antwerpen hebt gezegd, een groter onderzoek te laten uitvoeren naar de beste manier om informatie te verstrekken aan onze bezoekers.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : De term 'bezoekerscentrum' is eigenlijk gewoon de werkterm. Iedereen die inspiratie heeft, mag gerust een voorstel doen. De heer Loones heeft al duidelijk gezegd wat de bedoeling is : de huidige situatie vereenvoudigen om het zo duidelijker te maken voor de gebruiker, zijnde de burger. Er moet een geïntegreerd systeem worden gevonden voor het onthalen en het informeren van het publiek dat de plaats bezoekt. We willen daarmee echter zeker niet zeggen dat alles op één materiële plaats zou moeten gebeuren. We leven in een tijd van vele virtuele mogelijkheden. We moeten dus gewoon uitgaan van één concept per kunststad, waarin een aantal zaken worden bijeengebracht : de informatie aan, het onthaal van en de eventuele begeleiding van de culturele toerist die een bepaalde stad bezoekt.

Waar komt die behoefte vandaan ? Ten eerste heeft de heer Loones dat al duidelijk beschreven. Daarenboven is er ook de ervaring met grote projecten zoals het Van Dyck-jaar in Antwerpen. In die stad voelt men duidelijk de meerwaarde van dat project inzake cultuurtoerisme. Met cultuurtoerisme bedoel ik dan het reizen om te leren. Men komt in Antwerpen via de Van Dyck-invalshoek. Als men dan iets meer wil weten over Antwerpen, ontstaat er dus een behoefte om de inleiding van de bezoeker aan de stad te formaliseren en bijeen te brengen. Het gaat dan over 'ticketing', onthaal, informatie en begeleiding. Het is dus een samen-

Landuyt

brengen van alle behoeften die een bezoeker kan hebben. Dat is het basisidee.

– *Mevrouw Trees Merckx-Van Goey treedt als voorzitter op.*

Hoe gaan we nu te werk om dat te materialiseren? Naar aanleiding van het grote evenement Brugge 2002 gaan we na hoe we dat kunnen formaliseren. Er vindt een studie plaats waarbij wordt uitgegaan van twee vragen. Hoe plant men dit materieel in en wat behoort tot dit concept? Men heeft deze aanleiding gekozen omdat Brugge 2002 een topevenement is dat voor Vlaanderen heel belangrijk kan zijn. Men onderzoekt dus hoe we de bezoeker een perfecte en efficiënte inleiding en begeleiding kunnen geven. Dat wordt momenteel volop aan de praktijk en aan de mogelijkheden getoetst. Dat is het basisidee dat we nu aan het uitwerken zijn.

Dit betekent echter niet dat er concurrentie zou zijn met de infokantoren. Het betekent gewoon dat de gemeentelijke infokantoren moeten uitgroeien tot volwaardige bezoekerscentra. We bedoelen daarmee evenmin dat we vinden dat dit een gemeentelijke taak is. Ook daar kan er immers geen sprake zijn van exclusiviteit. Er moet samenwerking kunnen plaatsvinden met privé-initiatieven en met tal van overheidsinstanties.

Ik ben wel bezig met het formaliseren van de inbreng van de Vlaamse overheid. Naar aanleiding van die topevenementen heb ik immers vastgesteld dat Toerisme Vlaanderen een soort bijstandsdienst is. Het is een soort Touring Wegenhulp voor het opzetten van die evenementen. De knowhow is daar dus zeker aanwezig. Er wordt op een disparate wijze bijgesprongen. Ik wil dat ten opzichte van iedere gemeente objectiveren en vastleggen in een soort overeenkomst tussen stad en Toerisme Vlaanderen om zo de engagementen duidelijk te maken. Het moet duidelijk zijn wat van de Vlaamse overheid komt en waar onze knowhow zit. We moeten die knowhow permanent maken. Daarom is men momenteel bezig met het zoeken naar een totaalaanpak voor het ontvangen van bezoekers. Dat willen we materialiseren. Daarom is er ons voorstel om eerst voor de kunststeden een bezoekerscentrum op te richten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandebroeke tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de tewerkstelling in de textielsector

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandebroeke tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de tewerkstelling in de textielsector.

De heer Vandebroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandebroeke : Mijnheer de minister, ik wil beginnen met een grote wijsheid. Het gaat zeer goed in de economie. Alle prognoses wijzen erop dat het ook goed zal blijven gaan. Rekening houdend met de aantrekking van de inflatie moeten we ons zelfs enigszins hoeden voor een dreigende oververhitting. Ik wil mijn vraagstelling echter heel concreet richten op een bepaald segment van de economie, namelijk de textielsector.

Voor één keer wil ik als streekparlementslid spreken. Als Zuid-West-Vlaming ligt de textielsector me na aan het hart. Begin januari was er het traditionele jaarfeest van de sector. Dat feest wordt ook wel omschreven als 'weversmiddag'. Er waren in die periode een aantal zeer positieve geluiden, ook wat betreft de textielsector. Het is ooit anders geweest. Drie, vier of vijf jaar geleden was er zelfs een echte crisissfeer.

Enkele weken geleden bevond ik me bovendien in de gelegenheid om de teksten van Febeltex te lezen. Ook hier weer waren er zeer positieve berichten. De omzet evolueert zeer goed. De handelsstromen evolueren zeer goed, inclusief de monetaire factor van de stand van de euro en het aantrekken van de Aziatische markt. Er zijn wel nog altijd bepaalde discussies dat de echte vrijhandel niet zomaar echt als vrijhandel te omschrijven is. Hoe dan ook, er is een duidelijke daling van het aantal faillissementen in de textielsector. In die sector zijn ongeveer 40.000 tot 45.000 mensen tewerkgesteld. Er zijn dus heel wat positieve geluiden te horen.

Mijnheer de minister, toch noteer ik dat er zich een bijzonder koppig aandeel van werklozen aandient. Afgerond gaat het om 6.500 mensen. Driekwart van die werklozen zijn vrouwen. Er is dus wel een positieve inschatting, maar er zijn tegelijk ook al een drietal jaar ongeveer 6.500 werklozen. Op basis van een tewerkstelling van 40.000 tot 45.000 mensen gaat het hier dus om een werkloosheidsgemiddelde van ongeveer 15 procent.

Vandenbroeke

We weten ook dat de textiel een eigenheid is van Zuid-West-Vlaanderen, en daarnaast ook wel enigszins van Limburg. De Zuid-West-Vlaamse regio kenmerkt zich door zeer lage graden van tewerkstelling. Een verhouding van 15 percent is dus echt wel zeer veel. Ik prijs me dus wel gelukkig dat er zeer veel positieve geluiden zijn in de textielsector, maar wie de analyse ten gronde maakt, stelt vast dat er een werkloosheid is van 15 percent.

Mijnheer de minister, daarom heb ik voor u de volgende punctuele vragen. Ten eerste, hoe zijn deze hoge percentages voor een streekgebonden segment als de textiel in essentie te verklaren? Ten tweede, gaat het hierbij om structurele vormen van werkloosheid, waaraan weinig te verhelpen is? We weten dat in deze context driekwart van de werklozen vrouwen zijn. Ten derde, kan er eventueel worden gedacht aan een omscholing, bijscholing of optimalisering van deze arbeidskrachten om ze opnieuw op de arbeidsmarkt in te voegen? Gelijkijdig stellen we immers vast dat er vanuit Noord-Frankrijk en Henegouwen een bepaalde vorm van mobiliteit of attractiviteit is. We trekken dus werkkrachten aan. Bij onze eigen bevolking blijft er echter een koppige werkloosheidsgraad. Hoe kan dit worden verklaard? Hoe wilt u dit oplossen? De economie doet het goed, maar ik wilde dit deelsegment waar zich fricties voordoen even onder de aandacht brengen.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Hetgeen de heer Vandenbroeke zegt, bewijst dat de vorige regering goed werk heeft geleverd. We plukken daar nu eindelijk de vruchten van.

Enkele maanden geleden kwam dit probleem al ter sprake in de pers. Er werd toen voorgesteld dat Forem en de VDAB nauwer zouden samenwerken, omdat men er wel in slaagde werknemers aan te trekken uit Frankrijk, maar niet uit het veel nabijere Henegouwen. Er stelde zich dus een fundamenteel mobiliteitsprobleem. Hoe zit het met die samenwerking?

Voorts werd het probleem van het omvangrijke zwartwerk in de sector gesignaleerd. Er wordt algemeen verondersteld dat Franse werknemers in de weekends veel werk komen verrichten. Ze zouden gedeeltelijk aansprakelijk zijn voor het feit dat de arbeidsters niet meer aan de bak komen. Worden er maatregelen tegen het zwartwerk genomen?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik zal de technische vragen van de heer Vandenbroeke proberen te beantwoorden. In de eerste plaats moeten de aangehaalde cijfers worden uitgesplitst. De term textielsector kan ruim en minder ruim worden gebruikt. In het eerste geval slaat de term op de textielsector op zich, in het tweede geval op de confectienijverheid. Voor de textielsector is het verhaal positief, voor de confectienijverheid zijn er grote problemen omwille van de concurrentie met de lageloonlanden. In de textielsector wordt men geconfronteerd met de krappe arbeidsmarkt, terwijl de confectie als industrietak in verval is. Structureel of niet, de situatie bestaat. Er bestaat een verschil tussen het aanbod uit Frankrijk en uit Henegouwen. De Franse werknemers zijn beter geschikt om vlot ingeschakeld te worden bij vacatures. Die van Henegouwen vragen meer vorming.

Het beleid wil al het mogelijke doen om zowel de beroepen meer open te stellen voor vrouwen door hen preferent te vormen en op te leiden, en afspraken te maken met Henegouwen en Wallonië om de Waalse landgenoten preferent te kunnen inzetten over de grens.

Het probleem in het zuiden van West-Vlaanderen is dat men er nu de problemen moet oplossen die het vorige beleid voor zich uit heeft geschoven.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : In menig opzicht kan ik inkomen in uw antwoord. Er bestaan in de textielsector inderdaad verschillende geledingen: technisch textiel, interieur, kledingtextiel, confectie, enzovoort.

Ik wijk even af van de situatie in het zuiden van West-Vlaanderen, maar in de afgeleide van het segment confectie, met name de verkoop in textielwinkels, zijn er ruim duizend vacatures. Dit is opvallend. Er zijn eventueel mogelijkheden om bedreigde mensen daar in te zetten.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Ik wil even terugkomen op het zwartwerk. Er zijn ondertussen een aantal maatregelen genomen in verband met de hoge loonlasten. Heeft dat al resultaten opgeleverd?

Minister Renaat Landuyt : Rekening houdend met de situatie op de arbeidsmarkt, is het de bedoeling

Landuyt

een sectorgericht werkgelegenheidsbeleid te voeren. Volgende week heb ik een gesprek met de sector Zuid-West-Vlaanderen. Ik wil de hallucinante verhalen dat mensen worden betaald om van bedrijf te veranderen of om een werk niet binnen te brengen, toetsen op hun werkelijkheidsgehalte. Ik stel ook vast dat men geen inspanningen wil leveren inzake opleiding. Mijn vraag naar afdwingbare CAO's is dus gebaseerd op een realiteit. Sommigen willen niet investeren in opleidingen, maar wel profiteren van de inspanningen van andere bedrijven. We moeten oog hebben voor deze wantoestand. Ik wil ook duidelijk zicht krijgen op het zwartwerk. De krapte van de arbeidsmarkt geeft ons de kans onze intenties op alle beleidsdomeinen nog nauwgezet te realiseren.

Ik probeer te weerstaan aan de druk om immigratie toe te laten. De grenssituatie creëert bepaalde mogelijkheden. We zullen ze niet blokkeren, maar het is een duidelijke optie om het aanwezige publiek op te leiden en werk te geven. We proberen de oude idealen op alle vlakken te realiseren op een nieuwe arbeidsmarkt. De oude omzeilingen zoals zwarte tewerkstelling komen ook nu weer voor, zij het langs andere kanalen, omwille van de economische druk. We kunnen daar niet mee instemmen.

De heer Chris Vandenbroeke : Mevrouw de voorzitter, ik wil nog even iets toevoegen dat ik nog niet kon inbrengen vooraleer het antwoord van de minister te hebben gehoord op de vraag van de heer Laurys. Ik kan me niet uitspreken over de vraag of zwartwerk al dan niet voorkomt. Bij krapte kan men wel denken in die richting. Dat is de economische logica.

Mijnheer de minister, bent u bereid om met de minister van Onderwijs te praten over de promotie van de instroom uit het beroeps- en technisch onderwijs naar het textielonderwijs ? De sector is hier vragende partij voor, en het bewijs is geleverd dat afgestudeerden kansen hebben op de arbeidsmarkt. Kan de VDAB niet helpen ? We weten immers dat de sector kampt met een koppige, structurele werkloosheid.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer Vandenbroeke, ik ben het ermee eens dat we de bevolking de boodschap moeten doorgeven dat het textielonderwijs belangrijke troeven biedt. We moeten hiervoor contacten leggen met Wallonië en met de minister

van Onderwijs. Het werkgelegenheidsbeleid zal hoe langer hoe meer verbonden worden met opleidingen tijdens het onderwijs, zoals het project Werken en Leren. De vraag naar samenwerking met de minister van Onderwijs blijft bijgevolg stijgen. Het op elkaar afstemmen van onderwijs en werkgelegenheid zal tijdens de komende maanden en jaren een belangrijke beleidsfactor worden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over vakantiecheques

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het invoeren van vakantiecheques

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Declercq en de heer De Cock tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het invoeren van vakantiecheques.

Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, we vernamen dat u vakantiecheques wilt uitdelen aan sociaal zwakkeren. Misschien kunnen we ze beter armoedecheques noemen. Ze moeten worden besteed aan binnenlandse toeristische activiteiten. In uw beleidsnota lezen we onder het hoofdstuk Sociaal Toerisme dat er nood is aan een precieze omschrijving van de doelgroepen, en aan een scherpe afbakening van het reëel economische draagvlak en de beperkingen op het vlak van mobiliteit en handicap. U stelt ook dat er een onderzoek nodig is naar de systemen van financiering van de gebruiker, zoals de sociale vakantiecheque.

Is dit onderzoek al gebeurd ? En wat is er gebeurd met het onderzoek van het sociaal toerisme dat door de vorige regering werd aangevraagd en zou zijn uitgevoerd ? Dat onderzoek zou ergens blijven steken zijn, waardoor er geen besluiten zijn. Het zou wel 2 tot 3 miljoen frank hebben gekost. Wat is ermee gebeurd ? Kunnen we de resultaten ervan krijgen ? In de informatheek is het onderzoek niet beschikbaar bij gebrek aan besluiten.

Declercq

Ik verwijs even naar een rapport van de Koning Bouwdewijnstichting over artikel 23. In het rapport wordt een pleidooi gehouden om culturele initiatieven van en voor mensen die in armoede leven, mogelijk te maken en structureel te ondersteunen. We kunnen het rapport ook toepassen op vrijetijdsbesteding en toerisme. Het vertrekt van een aantal stellingen uit het kansarmoederapport, waarvan één luidt : men crepeert van eenzaamheid en verveling vooraleer te creperen van honger.

In een verslag van de werkgroep Cultuur van het Vlaams Forum voor Armoedebestrijding worden de verschillende kortingssystemen zoals gratis toegangskarten, speciale kortingkarten en cultuurcheques overlopen. De organisatie stelt heel wat criteria voorop, waaronder de voorwaarde dat het systeem in geen geval een etiket mag kleven op de mensen. Het systeem mag niet stigmatiserend werken. In het verslag staat ook dat de doelgroep met schuldgevoelens kampt. Dat is ook begrijpelijk. Mensen die bijvoorbeeld de medische ingrepen van hun kinderen niet kunnen betalen, denken er niet aan om met een cheque op vakantie te trekken.

Toch denken we dat de cheque een goed middel kan zijn voor mensen die nooit geld overhouden omwille van psychische problemen, zoals koop-, drug- en alcoholverslaving. We pleiten er echter voor om in de eerste plaats samen te werken met OCMW's en PMS-centra. Bijzonder belangrijk daarbij is het verstrekken van gratis warme maaltijden op school en het betalen van de schoolreis. Ik heb in de praktijk ervaren dat op de dag van de schoolreis veel kinderen afwezig zijn, zagezegd wegens ziekte. De reden is echter van financiële aard.

Mijnheer de minister, we vragen een structurele aanpak van de armoede, zelfs al behoort het bestaansminimum niet tot onze bevoegdheden. We vragen overleg met de Vierdewereldbeweging, OCMW's, PMS-centra, scholen en de RVA. We vragen ook dat u extra aandacht zou besteden aan kinderen en jongeren.

Nooit weggaan en geen vrije tijd vormen een ernstige oorzaak van sociale uitsluiting. We waarderen de extra aandacht voor de groep, maar vinden het totaal onaanvaardbaar dat voorwaarden worden opgelegd, waardoor die mensen niet naar Cadzand, Bray-Dunes of Groede kunnen gaan. Dit laatste is een verdoken pleidooi voor naaktstranden. (*Gelach*)

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de minister, dat vakantiecheques worden uitgereikt aan kansarme Vlamingen heeft een groot voordeel : iedereen zal van het basisrecht op vakantie kunnen genieten. U hebt vastgesteld dat één derde van de bevolking nooit op reis gaat. Tegen maart zult u hierover een ontwerp van decreet voorleggen.

Mevrouw Declercq heeft er al even op gewezen dat er nog andere drempels dan de financiële bestaan waardoor kansarmen niet op reis gaan, noch in het binnenland, noch in het buitenland. Als ik het goed begrijp, zullen volgens uw voorstel Vlaamse kansarmen gebruik kunnen maken van de cheques om op vakantie te gaan in het binnenland, zowel in Wallonië als in Vlaanderen.

Mijnheer de minister, zijn er ten eerste volgens u nog andere dan financiële redenen waardoor kansarmen drempelvrees hebben voor het ontwikkelen van een vakantieattitude ?

Ten tweede, wat zijn de barema's en normen om te voldoen aan de term 'kansarmoede', waardoor men recht heeft op vakantiecheques ? Hoe kunnen de algemene regels vertaald worden naar individuen en gezinnen ?

Ten derde, in welk strategisch toerismeproject kan de invoer van de vakantiecheques worden gezien ? Is het een project voor maatschappelijk welzijn, of is het een project ter bevordering van de werkgelegenheid aan zee ? Via welke begrotingspost zullen de cheques worden gefinancierd ?

Ten vierde, gelden de cheques voor heel België en dus ook voor de Ardennen, of enkel voor Vlaanderen ? Kent de minister soortgelijke initiatieven in de andere deelstaat ?

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, het zou jammer zijn als een goed initiatief, zoals het uitdelen van de sociale vakantiecheques, in een bepaalde hoek wordt geduwd. Dergelijke vakantiecheques bestaan reeds in andere Europese landen. Ik raad de minister aan om eens te kijken naar de systemen in Frankrijk, Denemarken en Zwitserland.

De sociale vakantiecheque kan enkel worden ingevoerd in overleg met de vakbonden en andere organisaties die zich bezighouden met het sociaal toerisme. We moeten er ons voor hoeden dat de

Maes

cheques geen afbreuk doen aan het bestaande betaald verlof.

Het beleid is nieuw en innoverend. We mogen de cheques niet verwerpen omdat ze stigmatiserend zouden kunnen werken. We moeten onderzoeken hoe ze een goed instrument kunnen vormen voor de kansarmen, minderbedeelden of gehandicapten. In elk geval zullen de cheques positieve gevolgen hebben voor de tewerkstelling en het toerisme. We moeten er een ernstige studie aan wijden.

De voorzitter : De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Mevrouw de voorzitter, ik had een vraag over het toekennen van vakantiecheques aan sociaal zwakkeren uit onze maatschappij. Ik begrijp dat de minister een tweesporenbeleid wil voeren. Enerzijds wil hij het Vlaams toerisme bevorderen, en anderzijds een sociaal voorstel lanceren.

Voor wie zijn echter die cheques nu eigenlijk bedoeld ? Zullen de echt sociaal zwakkeren erover kunnen beschikken ? Hebben we het dan over degenen die het bestaansminimum genieten of over de al dan niet langdurig werklozen ? Gaat het om de mensen met de laagste inkomens ? Uit ervaring weet ik dat geldbesteding niet voor iedereen evident is. Het gevaar bestaat dat bepaalde mensen met hun cheque op vakantie gaan en meer uitgeven dan de cheque waard is. We helpen die mensen niet door zo een systeem in te stellen. We moeten zoeken naar een niet-consumptief kader.

Ik had ook een vraag over de keuzemogelijkheid voor de gebruiker. Zijn deze cheques ook bedoeld voor eendagstoerisme, museumbezoek, weekendtrips, groepsreizen, pretparken ? Kan men ze enkel in België gebruiken ? Vakantie wordt immers door iedereen anders ingevuld. Iedereen heeft daar een andere mening over. De besteding is ook afhankelijk van de gezinssituatie. Ik verwijs hierbij naar gehandicapten, zieken, mensen met inwonende ouders, enzovoort. Is de cheque enkel bedoeld voor een beperkt gebruik om de sector van het sociaal toerisme nieuw leven in te blazen ? Moeten we dan niet opletten voor de verzuiling en de dualiteit tussen de gebruikers en de mensen die als het ware cash betalen ?

– *De heer André-Emiel Bogaert, voorzitter, treedt opnieuw als voorzitter op.*

Ik vrees ook dat men betuttelend dreigt over te komen door die cheques aan te bieden. U zou meer overleg moeten plegen met de minister voor Welzijn en Volksgezondheid. Zoals in het regeerakkoord staat, zou men in het kader van het kwaliteitsvol leven de armoede en de verborgen armoede in kaart moeten brengen. Op die manier kan men betere oplossingen naar voren schuiven.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik hoor heel graag de term sociaal toerisme uitspreken. Dat was in het verleden zo en dat is ook nu nog het geval.

Over het uitreiken van vakantiecheques aan kansarme Vlamingen denk ik na. Ik zal dat ook in de toekomst blijven doen. Toch heb ik er vragen bij. Ik wil die cheques in relatie brengen met het gewaarborgd inkomen, het bestaansminimum en het wettelijk vakantiegeld. Dit is geen recente materie. Men denkt er al ongeveer 110 jaar over na.

We moeten respect opbrengen voor wat in de encycliek *Rerum Novarum* staat. Daarin werd tegen de armoede gestreden. We zijn er al meer dan een eeuw mee bezig. We hebben ondertussen al heel wat gerealiseerd : het gewaarborgd inkomen, het wettelijk vakantiegeld, enzovoort. Door hier respect voor op te brengen betuigen we onze sociale betrokkenheid met het verleden. Men denkt er misschien te weinig over na.

Ik begrijp niet dat we na een zo lange periode vandaag nog moeten praten over vakantiecheques. Er bestaan al huurcheques, reischeques, en noem maar op. 110 jaar geleden waren er veel meer armen in ons land dan nu het geval is. In de huidige economische gunstige situatie is het erg dat we er niet in slagen om de kansarmen een hoger gewaarborgd bestaansminimum toe te kennen. Zoals 110 jaar geleden in de encycliek stond, moeten de mensen uit de allerlaagste sociale klassen volwaardig leven. Als fiere Vlamingen en Belgen hebben we dat nog altijd niet gerealiseerd.

Mijnheer de minister, u hebt het over de 'Belgische kust' en zo. U mag die term van mij gebruiken. Het bestaansminimum en het gewaarborgd inkomen zijn een federale materie. Men moet de zaak in die context plaatsen. We slagen er niet in een menselijk gewaarborgd inkomen, een menselijk bestaansminimum om menswaardig te kunnen leven – zoals in de encycliek staat – te verzekeren. We moeten nog steeds werken met die waaier aan cheques en de

Moreau

daarmee gepaard gaande bureaucratie. Door dergelijke maatregelen dreigt men het omgekeerde te bereiken van wat men wilde, namelijk de administratieve vereenvoudiging.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, ik hoop echt dat de minister concrete gegevens zal geven over de vakantiecheques. De reacties die men her en der hoort, zijn niet zo positief. Zo lees ik dat 'de minister het niet helemaal heeft begrepen. Je helpt de armen niet door hen op reis te sturen. Integendeel. Of denkt hij misschien dat we op reis willen vertrekken terwijl de onbetaalde rekeningen zich opstapelen. Zo werkt dat niet. Een reischeque voor wie geen geld heeft, is zoals een benzinebon voor wie geen wagen heeft'.

Mijnheer Maes, voor zover we uit de beschikbare gegevens kunnen opmaken, is er een duidelijk verschil met de 'chèques de vacances' in Frankrijk. Dat is duidelijk een bedrijfs- en arbeidsgebonden systeem. Hetgeen de minister hier voorstelt, is iets anders.

Mijnheer de minister, in de commissie voor Welzijn stelde een Agalev-er deze morgen een zeer specifieke vraag over deze materie aan minister Vogels. De minister heeft uitdrukkelijk gezegd dat daarover niet met haar is overlegd. Bovendien staat ze daar helemaal niet positief tegenover. Minister Vogels is bevoegd voor het armoedebeleid en heeft op dat vlak andere structurele voorstellen. Ze wil daarover met de betrokken armoedebeweging op voorhand overleggen.

Ik betreur het bovendien dat net een minister van Werkgelegenheid met de invoering van allerlei cheques de werkloosheidsval vergroot in plaats van verkleint. Hoe verloopt de coördinatie binnen de Vlaamse regering ? Wat is de algemene visie van de regering ? Bent u gemandateerd om het systeem van cheques uit te werken ? Wat zal de doelgroep zijn ? Voor mij is dit duidelijk niet het meest geschikte instrument, omdat er altijd mensen zijn die niet op vakantie willen gaan. Dat is hun goed recht. Dat is trouwens niet altijd omwille van financiële redenen. Een individuele financiële cheque is duidelijk niet voldoende om een vakantieattitude te ontwikkelen. Bewijst u met de invoering hiervan een dienst aan die mensen ? Ik had liever gehad dat u concreet wat had gedaan rond sociaal toerisme. Tot slot vraag ik me af hoe dit zal worden gefinancierd ?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Dit wordt het grote maatschappelijke debat rond de actieve welvaartsstaat in het kader van wat eigenlijk maar een kleine passage is in de beleidsnota Toerisme. Ik verwachtte dit debat dan ook eerder rond de beleidsnota.

Het was te verwachten dat dergelijke spectaculaire uitspraken aanleiding zouden geven tot reacties. Ik herinner me bijvoorbeeld het interview met een Antwerpse dame die wel naar Blankenberge wilde gaan als de minister ook haar maaltijden betaalde. De verwachtingen zijn dus hoog gespannen.

De heer Moreau heeft aangetoond dat dit veel meer kadert binnen het socialezekerheidsbeleid dan binnen het beleid van een Vlaams minister van Toerisme. Ik zal me vandaag beperken tot twee vragen.

Ten eerste is er de budgettaire kwestie. Ik hoop dat de middelen niet moeten komen van ons bestaand budget voor toerisme, anders hebben we niets meer over. Ten tweede, hoe situeert u dit binnen uw opdracht van Vlaams minister van Toerisme ? We hebben eigenlijk al een soort vakantiecheque. Wie werkt, krijgt vakantiegeld. U wilt nu vakantiecheques invoeren voor personen die niet werken. Dit zou eigenlijk neerkomen op een gedeeltelijke regionalisering van de sociale zekerheid. Ik hoop dat dit geen aanleiding zal geven tot een procedure voor het Arbitragehof. Voor mij hoort dit dus eigenlijk niet tot de opdracht van een Vlaams minister van Toerisme. Ik ben dan ook erg benieuwd naar uw verdere intenties.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik ga akkoord met de heer Loones dat deze vraag een grondaspect van het toerismebeleid raakt. Dit behoort inderdaad tot de discussie over de beleidsbrief.

De reacties die dit heeft teweeggebracht, waren erg leerzaam. Er waren politieke reacties, maar dat behoort nu eenmaal tot het politieke spel. Daar kan ik mee leven. Maar achter de aanval op de sociale-vakantiecheque zit ook een filosofisch probleem, dat betrekking heeft op onze actieve welvaartsstaat. Bepaalde rechten in de maatschappij worden verbonden aan loonarbeid en werk. Dat is een erg enge interpretatie. Voor mij betekent actieve welvaartsstaat onder meer dat mensen aan de maatschappij kunnen participeren. Dat is meer dan louter werk hebben. Daarom is het voor mij erg ont-

Landuyt

luisterend en bij momenten ontgoochelend om bepaalde reacties van bevriende partijen te horen. Men eindigt zo bij het erg harde economische verhaal dat mensen pas rechten krijgen als ze werk hebben. Dat is niet de actieve welvaartsstaat zoals ik hem begriip.

Mijn tweede grote uitgangspunt van het toeristisch beleid is dat toerisme voor iedereen is. Ik vertrek vanuit het idee dat er een basisrecht op recreatie bestaat. Naast het aspect toeristische promotie en productbepaling, wil ik ook dat niet vergeten. Ik wil er oog voor hebben dat de toegankelijkheid van het toerisme vaak erg materieel is en met een handicap kan te maken hebben. Ik wil ook oog hebben voor andere aspecten van toegankelijkheid, die niet altijd met het financiële te maken hebben, maar soms óók met het financiële.

Ik kan hetzelfde verhaal vertellen over de kinderopvangcheque of de vervoercheque. De centrale gedachte is dat men de gebruiker benadert in de laatste klip die hij moet nemen. Men zoekt naar die persoon die net omwille van een financiële rem die participatie niet kan bereiken. Het is dus een heel specifiek gericht beleid.

Dit betekent een herdenken van het sociaal toerisme. Het klassieke sociaal toerisme is beleidsmatig gericht op het helpen investeren en op het ondersteunen van investeringen. Er zijn organisaties die goede en goedkope producten leveren aan hun leden. Iets minder goedkoop gebeurt dat dan aan bevriende leden, en daarna ook nog aan het publiek. Mijns inziens moet er dus echt wel een gerichte verschuiving gebeuren naar nieuwe doelgroepen.

Laten we eerlijk zijn : tot nu toe gaat het immers vaak om mensen die volop participeren op het vlak van werkgelegenheid, die goed zitten op het vlak van sociale zekerheid, en die daarenboven ook nog eens goedkoper op vakantie kunnen gaan dan iemand anders omdat ze tot de juiste organisatie behoren. Dat klassieke sociaal toerisme heeft in het verleden zijn verdienste gehad. Als we nu echter nog aan sociaal toerisme willen doen, moeten we nog veel meer nagaan welke doelgroepen we willen bereiken, tenzij dat niet ons ideaal zou zijn, en dat alles gekoppeld wordt aan het feit of iemand werk heeft of niet. Daar moet men dus ook voor zichzelf duidelijk in zijn.

Als men aanvaardt dat toerisme ook sociaal toerisme moet zijn, moet men ook aanvaarden dat daar-

naast ook nog een welzijnsbeleid moet worden gevoerd. Het ene maakt het andere niet overbodig. Als ik zeg dat ik iets wil doen voor mensen die een financieel probleem hebben om recreatief mee te kunnen genieten, dan zeg ik niet dat ik de minister van Welzijn wil zijn. Ik kan de volgende vergelijking maken. Als ik iets zou willen doen aan het financieel probleem van mensen die aan werk zouden kunnen geraken als hun kinderopvang geregeld is, zeg ik niet dat ik de kinderopvang structureel wil regelen. Ik wil gewoon in de logica van de actieve welvaartsstaat de middelen zoeken om de mensen te laten participeren aan werk en aan vrije tijd. Het kan en mag niet dat er geen vrije tijd zou zijn voor mensen die geen werktijd hebben. Dat debat moet duidelijk worden gevoerd, zodat we duidelijk weten over welke actieve welvaartsstaat we het hebben.

Voor de rest schaar ik mij in de logica van de studies die er geweest zijn. In mijn beleidsnota staat duidelijk dat we verder die richting uit zullen gaan. We zullen onderzoeken hoe we systemen van financiering kunnen vinden om de gebruiker te raken. Een goed systeem is wellicht de sociale vakantiecheque.

Er zijn trouwens internationale voorbeelden. Ik heb het dan niet over Frankrijk. Daar is er een ander systeem van gewaarborgd vakantiegeld. Zwitserland is wel een goed voorbeeld. Er is in de loop van de maand maart trouwens een internationaal congres in Straatsburg over de sociale vakantiecheque als techniek om een vernieuwd sociaal toerisme te bewerkstelligen. Het is dus niet zo dat ik dat heb uitgevonden.

In de vorige legislatuur zijn er inderdaad ook studies geweest. Er hebben contacten plaatsgevonden met de verschillende doelgroepen om na te gaan op welke wijze we ons sociaal toerisme volwaardig kunnen invullen in deze maatschappij. De eindconclusie is altijd de techniek van het geven van een stimulans aan bepaalde categorieën van gebruikers. Men gebruikt dan altijd maar weer de term 'sociale vakantiecheque'. Alle vragen die hier worden gesteld, zijn vragen die we verder moeten kunnen beantwoorden.

Ik ben voorstander van zo een sociaal toerisme. Daarom wil ik ervoor zorgen om die techniek, mee op basis van internationale voorbeelden, ook hier toe te passen. Binnen mijn budget voor sociaal toerisme wil ik gewoon anders gaan oriënteren om die laatste stimulans te geven. Ik ben niet van plan een grotere wereldverbeteraar te zijn dan mijn collega's op hun bevoegdheidsdomein. Eigenlijk hebben

Landuyt

de venijnige reacties in de pers deze zaak kapot maakt. Ik hoop dat daaraan niet de filosofische overtuiging aan de basis ligt dat alleen werkenden recht hebben op vakantie. Dat is in ieder geval niet mijn filosofie.

Ik hoop dat iedereen wil meewerken aan een goed systeem om toerisme voor iedereen mogelijk te maken. De organisaties die al meer dan tien jaar proberen kansarmen een vakantie te bieden, hebben mij gecontacteerd en willen hieraan meewerken. Dat stelt me gerust. Ik ben zelfs gecontacteerd door de privé-sector. Voor het eerst is het aantal toeristen dit jaar niet gestegen. Zij willen om economische redenen meewerken. Zij kunnen hun markt vergroten met technieken, zoals financiële stimuli, die meer mensen laten proeven van toerisme. U neemt het me als minister van Toerisme ongetwijfeld niet kwalijk dat ik dan in eerste instantie denk aan het toerisme in Vlaanderen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de minister, ik vind het wat spijtig dat u de reacties die u hebt gekregen, toeschrijft aan politieke spelletjes.

Minister Renaat Landuyt : Uw reactie is positief, maar sommige mensen die ik ontmoette op de Agalev-receptie, waren te kwader trouw, dit tegen hun eigen basisfilosofie in.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik zou niet zeggen dat ze te kwader trouw waren. Ze verschilden gewoon met u van mening. Ik ben het er niet mee eens dat wij tewerkstelling onmiddellijk koppelen aan het recht op vrije tijd. Iedereen is het erover eens dat het recht op vakantie een fundamenteel recht is. We verschillen alleen van mening over de manier waarop dit moet worden gerealiseerd. Ik heb nog steeds het gevoel dat u niet begrijpt wat we bedoelen.

Minister Renaat Landuyt : Ik heb de positieve te-
neur van uw vraag volledig begrepen. Deze is echter in tegenspraak met andere publieke reacties. We mogen elkaar niet verkeerd begrijpen : we zitten op dezelfde golflengte.

Mevrouw Veerle Declercq : Iedereen die in de sector werkt, weet dat sommige mensen niet genoeg hebben aan werk of aan een loonsverhoging. Ik blijf erbij dat de vakantiecheque niet onderbouwd was en is.

Minister Renaat Landuyt : Toch wel, de cheque is onderbouwd met een studie. De operatie zal 3 miljoen frank kosten.

Mevrouw Veerle Declercq : Het idee blijft betuttelend. In het rapport over cultuurcheques wordt aangehaald hoe men anoniem tewerk kan gaan. Er bestaan tal van voorbeelden.

Minister Renaat Landuyt : Met de Van Dyck-tentoonstelling heeft men dat systeem toegepast. Dat werkte excellent.

Mevrouw Veerle Declercq : Dat was zeer goed uitgewerkt. Men kon naar het OCMW stappen, waar men een gewoon kaartje kreeg. Niemand kon zien waar het vandaan kwam. In die zin moet de zaak zeer grondig worden bestudeerd.

Minister Renaat Landuyt : Ik heb de zaak niet belachelijk gemaakt. Ik vind dat een echt probleem, want het speelt in de kaart van degenen die voorstander zijn van de enge definitie van de actieve welvaartsstaat.

Mevrouw Veerle Declercq : Dat is niet onze bedoeling. De zaak werd wel zo aangepakt.

Het sociaal rapport is belangrijk. We moeten weten wat de resultaten zijn van dat onderzoek. Wellicht kunnen we de zaak dan in een bredere context plaatsen.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de minister, uit uw antwoord leid ik af dat het meer om een principeverklaring gaat. U mag me er zeker niet van verdenken er een enge definitie van de actieve welvaartsstaat op na te houden. U hebt ook contacten met groeperingen die zich bezig houden met kansarmoede. Dat is de weg die moet worden bewandeld. Met name voor de kansarmen is het erg moeilijk om zich buiten de bekende omgeving te begeven. Ook op dat vlak moet er begeleiding zijn. Op welke manier zal men die mensen benaderen ? Op welke wijze zal men ze in een bepaalde categorie onderbrengen zonder dat de goegemeente dit te zeer merkt ? Men moet die zaken anoniem afhandelen zodat de mensen zich niet gevisieerd en betutteld voelen. Dat is mijn bekommernis.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het invoeren van cheques Werkgelegenheidsactie

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Cock tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het invoeren van cheques Werkgelegenheidsactie.

De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, enkele weken geleden stond in de pers een artikel over het invoeren van een stelsel van opvangcheques voor werklozen om de onthaalmoeders te betalen en om, in sommige gevallen, het openbaar vervoer gratis aan te bieden. U wilt daaromtrent een experiment opstarten in het zuiden van West-Vlaanderen waar 'de werkloosheid bij voornamelijk vrouwen nog steeds erg hoog is'. Hiermee wordt vooral de textielsector in de regio bedoeld.

Uit verschillende onderzoeken in de streek is echter gebleken dat een grote groep werklozen wel geïnteresseerd is in een omscholing voor een job in eigen streek. Wegens de hoge opvangkosten voor de kinderen gaan ze echter niet op het aanbod in. Cijfers van het steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming – subregionaal arbeidsmarktbeleid van het jaarboek 1997 – van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, geven een positief beeld van de werkgelegenheid in West-Vlaanderen.

De hoge werkzaamheidsgraden in die streek verklaren mee de vrij lage – de op één na laagste – werkloosheidsgraad. Voor Zuid-West-Vlaanderen staat letterlijk dat 'een beperkt aantal geen job vindt. Met een werkloosheidsgraad van 7,9 procent benadert Ieper de West-Vlaamse werkloosheidsgraad, die een stuk lager is dan gemiddeld in Vlaanderen'.

Om de mobiliteitsproblemen aan te pakken, is een concurrentiële uitbouw van het openbaar vervoer in het algemeen en van het spoorwegvervoer in het bijzonder een perfecte oplossing. Het gebruik van de spoorwegen schrikt de mensen af, wegens de lange wachttijden, de oncomfortabele omstandigheden en de hoge kostprijs. Het gratis aanbieden van openbaar vervoer zal leiden tot een hoger gebruik van dat openbaar vervoer.

Recent verschenen cijfers over het gratis aanbieden van vervoer door De Lijn aan 65-plussers bevestigen dat. Vorig jaar is het aantal reizigers van

De Lijn met 3 percent gestegen. Een van de oorzaken is het afsluiten van mobiliteitsconvenanten tussen tientallen gemeenten en de Vlaamse overheid. Maar ook het derdebetalerssysteem blijkt een schot in de roos.

De invoering van de mobiliteitscheques bevoordelt één specifieke doelgroep. Logischerwijze voelen de anderen zich benadeeld. Ik heb daarover enkele vragen. Waarom werd voor het experiment de regio Zuid-West-Vlaanderen uitgekozen, terwijl West-Vlaanderen de provincie is met de op een na laagste werkloosheidsgraad? Zou het niet interessant zijn een experiment op te starten in een regio met een hogere werkloosheidsgraad?

Wie mag er in het voorstel van de mobiliteitscheques goedkoop gebruikmaken van het openbaar vervoer? Kan iedereen dat, of enkel de laagste inkomensklassen? En waar zal men dan de grens trekken? Zal dit gepaard gaan met een herziening van de onkostenvergoeding, betaald door de werkgevers? En zou het niet interessant zijn om maatregelen ten voordele van enkele bevolkingscategorieën in te ruilen voor een globaal plan voor het gratis aanbieden van openbaar vervoer? En ten derde: in welk strategisch werkgelegenheidsproject kadert de invoering van de mobiliteits- en kinderopvangcheques?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : De laatste vraag is de belangrijkste. Men moet de zaken in het licht van het gevoerde werkgelegenheidsbeleid beoordelen. Gegeven de krapte op de arbeidsmarkt betekent dat werkgelegenheidsbeleid vooral oog moet hebben voor alle problemen van de werkzoekenden. Tot die problemen behoren het probleem van de kinderopvang en de mobiliteit. Daarnaast zijn er de klassieke problemen van opleiding en vorming. Het vervoer is bovendien een zaak van tewerkstelling. We werken zo specifiek en streekgebonden mogelijk. Men moet in dat kader de initiatieven zien die de problemen inzake mobiliteit en kinderopvang willen oplossen. We hebben het hier dus niet over het mobiliteitsprobleem op zich en over de kwestie van de kostprijs van het vervoer, of over de algemene organisatie van de kinderopvang. Het gaat hier over specifieke situaties.

Mijn probleem is: hoe legt men verbanden tussen werkzoekenden en de beschikbare vacatures? We zullen heel specifiek ervoor zorgen dat de kinderopvangcheques – val niet over het woord, maar luister naar de boodschap – het systeem van de prefinanciering door de ouders zullen veranderen.

Landuyt

Er bestaat al een regeling waarbij werkzoekenden, die problemen hebben met kinderopvang maar een opleiding willen volgen, de terugbetaling van hun uitgaven voor kinderopvang kunnen krijgen. Dat gebeurt dan in het kader van de activiteiten van de VDAB. Nu gaan we echter prefinancieren waardoor niet langer het probleem bestaat dat men het eerst zelf te moeten betalen. Het idee van de kinderopvangcheque is bijzonder eenvoudig te implementeren. Het is gewoon een kwestie van prefinanciering in plaats van postfinanciering.

De problematiek van de mobiliteit van de werkzoekende is volledig op te lossen binnen de budgetten en de bevoegdheden van de VDAB. In Zuid-West-Vlaanderen stelt de VDAB zelfs bromfietsen ter beschikking van werkzoekenden. Geen mobiliteit kan dus niet worden ingeroepen als reden voor het niet volgen van een opleiding. 'Kan er een betere oplossing zijn voor mobiliteit dan de mobylette?', is de vraag die ik met mijn West-Vlaams gezond verstand durf te stellen. Dat initiatief vindt zijn oorsprong bij degenen die met dit probleem geconfronteerd worden, met name de lokale STC's.

Dit is een typevoorbeeld van hoe wij het werkgelegenheidsbeleid willen voeren: informatie verstrekken, de specifieke problemen van de subregio's ter harte nemen en eraan tegemoet komen. Is mobiliteit een probleem van kost, dan moeten we ook daar prefinancieringstechnieken voorstellen: geen permanente, maar stimulerende. Alle barrières die bij het zoeken naar werk opduiken, moeten worden weggewerkt. Dit is iets dat we ons op de huidige arbeidsmarkt kunnen en moeten veroorloven.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Ik dank de minister voor zijn verhelderend antwoord. Daaruit onthoud ik dat hij begaan is met het wegnemen van een aantal drempels die de werkloosheid in de hand werken. Ik ben ook verheugd over het principe van de prefinanciering voor kinderopvang om de mobiliteit van de werkzoekenden te vergoten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.30 uur.*
